

него, защото го държеше далеч от управлението. Но да се опита да се бори срещу нея, нему липсваше сила, той нямаше на какво да се облене. Каравелов, който, най-немилостиво изтезаван, пъшкаше в Черната джамия с редица още противници на Стамболова, олицетворяваше насилната национална съвест и народът оставаше най-неприятно настроен спрямо натрапения му, въпреки волята и съгласието на Русия, княз, защото виждаше всички последствия от ненормалните и враждебни отношения, които съществуваша между княжеството и неговата освободителка.

При тези условия на Фердинанд предстоеше задачата да си създаде една здрава и солидна опора вътре в страната, с която да се гарантира против всяка евентуалност и която да му позволи да се освободи от опекуството на Стамболова и чрез това да разчисти пътя на помирението си с Русия и на припознаването си от Европа. За тази цел той обърна погледите си към армията, в която, не без основание, виждаше един най-сигурен и солиден стълб за своя трон. Военното ведомство, особено след изгонването на подполковник Савова, бе една област, в която Стамболов бе оставил малко повече свобода на действие на младия княз. Но, за да има на своя страна армията, той трябваше да спечели нейния кадър т. е. българското офицерство. В това направление той работи усърдно и неуморно и пожъна добра жътва. В продължение на няколко години той успя да си създаде най-близки връзки с вишето българско офицерство. Последното, схващайки скрития конфликт между него и Стамболова, малко по малко напушаше последния и обръщаше погледа си към първия. Така постепенно и незабелязано армията се изплъзна из ръцете на Стамболова, а това бе фатално за него. Известна е ролята,